

De diplomate

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos *uitgevers* via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

Lucy Fricke

De diplomate

Vertaald uit het Duits door
Marten de Vries

Ambo|Anthos
Amsterdam

De auteur bedankt Kulturakademie Tarabya (Istanbul)
en Villa Concordia (Bamberg) voor hun steun.

De handeling en alle handelende personen zijn verzonnen.
Elke overeenkomst met levende of werkelijke personen
berust op toeval, zoals alles in het leven.

The translation of this book was supported
by a grant from the Goethe-Institut.

ISBN 978 90 263 6453 2

© Ullstein Buchverlage GmbH, Berlin

Published in 2022 by Claassen Verlag

© 2023 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos *uitgevers*,

Amsterdam en Marten de Vries

Oorspronkelijke titel *Die Diplomatin*

Oorspronkelijke uitgever Claassen Verlag

Omslagontwerp Marry van Baar

Omslagillustratie © Tom Prejeant / unsplash.com

Foto auteur © Gerald von Foris

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

MONTEVIDEO

1

Voor het raam wapperde de Duitse vlag in de wind. Elke blik naar buiten was zwart-rood-geel. Ik merkte haar nauwelijks nog op, die vlag, ze was inmiddels deel geworden van de lucht, een wolk die hardnekkig bleef hangen.

Uitgeblust legde ik de telefoon op tafel. Mijn Tweede Man had gebeld en over een burn-out gesproken. Hij vertelde dat zijn arts hem voor vier weken ziek had verklaard, absolute rust voorschreef, maximale tuinarbeid. Het speet hem echt heel erg, had hij in de hoorn gemompeld en hij hoopte dat ik er begrip voor had.

Hoe kon je in hemelsnaam in Montevideo een burn-out krijgen en dan ook nog eens als Tweede Man? Hij was nog maar net veertig. Exact de leeftijd waarop anderen eindelijk carrière gingen maken, maar mijn Tweede Man was bij de aanblik van het strand ingestort. Misschien wilde hij meer tijd voor zijn beide kinderen, dan kwam een bevlieging van oververmoeidheid altijd van pas. De echt belangrijke dingen: gezin, tuin, geluk. Alles wat ik nooit bereikt had, afgezien dan van twee miskramen en die ene grote versmadede liefde.

En nu zat ik op een post in een land waar koeien op eindeloze vlaktes leefden en waar altijd as van houtskool door de lucht dwarrelde. Waar homohuwelijk, abortus en marihuana legaal waren. Waar mensen in principe maar één hand vrij hadden omdat ze in

de andere een beker maté hielden, terwijl in een buurland de revolutie losbarstte. Uitgerekend naar zo'n paradijs hadden ze mij gestuurd. Zestien uur vliegen vanaf het departement. Hier kwam zelden iemand langs, geen minister, geen delegatie zou ooit in zo'n vreedzaam oord verzeild raken. Hoe goed ik mijn werk ook deed, niemand zou het opmerken. Collega's spraken graag van zelfbeschikkingsruimte, en Personeelszaken had me met deze unieke kans gelukkiggewent. Wat kon ik anders dan die benutten?

Valentina bracht koffie en vers brood naar de gedekte tafel, zonder mij aan te kijken. Nog altijd bewoog ze zich voort als een geest. Wij beiden bewogen ons zo voort, alsof we op elkaar te pletter konden slaan. Ze was van mijn eigen leeftijd, wat de zaak er niet eenvoudiger op maakte. Je wil niet door mensen van je eigen leeftijd bediend worden. Als je maar in één opzicht op elkaar lijkt, worden de verschillen des te duidelijker. Ze groeien uit tot kloven. Of ik het nou leuk vond of niet, ik was aan die kloven gewend geraakt, werd erdoor omgeven, was een vesting geworden. En die vesting verliet nu haar residentie, zoals elke ochtend: fier en met rechte gang.

Buiten waren de heggen gesnoeid en was het gazon gemaaid, zelfs de palmbladen glommen. De bewaker groette vanuit zijn huisje en Carlos hield met een 'goedemorgen excellentie' het portier voor mij open.

In het overdrachtsdossier had mijn voorganger geschreven: Geniet ervan! Dit is het heerlijkste land op aarde. Ik laat wat restaurantadviezen voor u achter.

Ik had het document omgedraaid, de lades van het opgeruimde bureau opengetrokken, bij de secretaresse navraag gedaan, maar het bleef het enige wat hij voor mij had achtergelaten. Wat tips waar je goed kon eten. Misschien viel er ook wel niet meer te zeggen. Niet voor niets hadden we bij ons een oud gezegde: de grootste idioot gaat ons vooraf, de grootste crimineel volgt ons op. Ik had nooit kennis met hem gemaakt, had hem misschien ooit weleens gezien zonder dat me er iets van bijgebleven was. Het was zijn eerste

en ook zijn laatste ambassadeurspost geweest. Hij was eervol met pensioen gegaan, in onbeduidendheid verdwenen. Waarschijnlijk kon hij er niet bij dat een twintig jaar jongere vrouw nu zijn positie overnam. Hij was niet voorbereid op de nieuwe tijd en hij mocht van geluk spreken dat die van hem voorbij was.

We reden de Rambla af, op de achterbank bladerde ik de dagbladen door. Mijn eerste afspraak was de cateraar. Hij wilde me spreken over het eten en vooral over die ellendige tenten. Wit, had ik gezegd, heel gewoon wit. Maar kennelijk waren ze schaars, zulke heel gewone dingen, vrijwel niet te krijgen. Sinds ik hier zes weken terug beland was, draaide alles om dit ene gebeuren; de hele ambassade was alleen maar bezig met de Dag van de Duitse Eenheid, aanleiding voor het grootste feest dat wij jaarlijks gaven. Ik was helemaal onderaan beland, in het eventmanagement.

‘Uw voorganger bestelde altijd de Duitse kleuren,’ zei Carlos. ‘Tenten en servetten, allemaal Duits. Zag er mooi uit.’

Carlos’ familie was aan het eind van de jaren dertig naar dit land gekomen. Als je hier op een Duitse afstamming stuitte, ging het om joodse voorouders. Steevast joden, geen nazi’s, nooit. Alsof die in rook opgelost, uit alle herinneringen verdwenen, en kinderloos gebleven waren.

Carlos interesseerde zich voor religie noch politiek. Hij legde mij niet de wereld uit, hij legde mij het voetbal uit. Zonder hem zou ik hier geen enkele receptie overleven. Hij had me alle ins en outs van zijn favoriete club verteld. Zo kon ik zo min mogelijk fouten maken, zo legde ik precies de juiste underdoginstelling aan de dag. *Muy amable*, dat was het belangrijkste, wilde je een voet tussen de deur krijgen. Later kon ik dan altijd nog met die eikels gaan golfen, vond Carlos. Hij was met mij naar het speelveld gereden van het allereerste wereldkampioenschap, dat hier bijna honderd jaar geleden had plaatsgevonden en waarvan alleen nog een markering op de grond resteerde: een laatste, steeds weer bijgeverfde streep, de

doellijn waarover de voor het gastland allesbeslissende bal was geroold. Het geboorte-uur van de beste voetbalnatie ter wereld. Voor die mythe brachten zij hun kinderjaren door op het trapveldje en hun jeugd in trainingskampen. Soms had ik het gevoel dat Carlos dezelfde reisgids had gelezen als ik, kort voor ik in Bagdad als hoofd van de afdeling juridische en consulaire aangelegenheden mijn verhuisdozen had ingepakt. Een verhuizing die me niet in de kouwe kleren was gaan zitten. 's Nachts kon ik in deze verzadigde, volmaakte stilte maar moeilijk de slaap vatten, overdag zette de vreedzaamheid mijn gedachten stop.

Carlos keek me via de achteruitkijkspiegel glimlachend aan. Hij vertelde me vrijwel niets nieuws en toch reageerde ik elke keer verast – geen enkele man wilde immers horen dat hij op een geda-teerde *Lonely Planet* leek.

Ik wendde mijn blik af en keek uit het raam van de limousine. Rechts woonblokken van tien hoog, links de Atlantische Oceaan, voor ons de file, elke dag file, één uur over vijftien kilometer. Het was half september, de lente kroop de stad binnen en 's avonds applaudisseerden ze buiten voor de zonsondergang, zo gelukkig was dit land.

Gezegd werd dat de minister zelf mij had gekatapulteerd. Met eind veertig een post als ambassadeur, dat was bij ons niet minder dan een kleine sensatie. Er werd ook gezegd dat er nauwelijks genoeg competente vrouwen waren om de quote te vervullen. Eindelijk dan het juiste geslacht, dacht ik. Na decennia van strijd en bijna twintig jaar in dienst eindelijk het nadeel in zijn voordeel gekeerd. Uitgerekend ik: dochter van een alleenstaande serveerster, opgegroeid in een Hamburgse arbeiderswijk in een tijd dat zulke begrippen nog bestonden.

'Kijk daar eens!' riep Carlos. Hij wees naar een paraglider die boven het strand zweefde aan een glijscherm in de knalblauwe kleuren van de Conservatieve Partij. 'Daar hebben ze wel geld voor, om arme idioten onder een scherm te hangen. En zo willen ze dan

de verkiezingen winnen.’ Hij lachte. ‘Zo ziet het er dus uit, hun overlevingspakket.’

We koersten af op de ambassade, een bouwwerk uit de jaren vijftig, aan de hekken foto’s van de Berlijnse Muur – de bouw, de val – en van het eenheidsfeest bij de Brandenburger Tor. Die foto’s waardoor heel de wereld van ons hield. De droogstaande fontein voor het huis was het werk van een Duitse architect, een schamel object van rechthoeken en ruiten in geel-blauw-rood, inmiddels volkomen vervallen. De conciërge had me verteld dat hij alleen nog werd ingeschakeld bij hooggeplaatst bezoek. Aan de toestand van de fontein kon je dus prima aflezen waar wij ons hier bevonden.

Al in mijn eerste week had ik een aanvraag ingediend bij het Bureau Onroerende Goederen, omdat een bouwval mij als eerste indruk niet echt gepast leek. Met wat geluk kenden ze ons het geld aan het eind van mijn ambtstermijn toe en zou ik tenminste een klaterende fontein achterlaten.

Ik had dit vak gekozen omdat ik iets wezenlijks tot stand wilde brengen. En nu had ik een heel uur zitten praten over barbecuevlees en braadworstjes. Vlak over de grens had je die Duitse slager, de mensen hier zijn gek op zijn worsten, ja, eigenlijk komen ze alleen vanwege die worsten naar onze ambassaderecepties, in geen geval mocht ik die weglaten, de teleurstelling in de internationale gemeenschap zou mateloos zijn, u weet toch hoe rancuneus de gemeenschap is, vooral de internationale.

Met andere woorden: als ik de eenheidsworsten wegliet, kon ik meteen mijn biezen wel weer pakken.

Nog veel afmattender dan de gesprekken over de barbecue waren die over het volkslied.

‘Afgespeeld van cd?’

‘Te kil.’

‘Gezongen?’

‘Door wie?’

‘Wellicht iemand invliegen?’

‘Alleen voor het volkslied?’

‘Nee, voor de gasten.’

Wel werd er direct bij gezegd: ‘Als we iemand vragen om hierheen te komen, hoopt hij wel dat het uiteindelijk niet doorgaat.’

Het was om gek van te worden.

Het was gewoon verdomde ver: zestien uur vliegen, alleen om voor een paar duiten het volkslied te zingen. Vanuit klimaatpunt viel dat nauwelijks nog te verantwoorden. Uitgerekend artiesten hechtten nu allemaal aan CO₂-compensatie.

‘Die is op deze afstand groter dan het honorarium, kan ik u verzekeren.’

Ik knikte en maakte aantekeningen. Zo langzamerhand kreeg ik echt zin om er een legendarische party van te maken.

‘Met muziekkapel?’ vroeg ik en ik dacht na wie ik zou kunnen uitnodigen. Er moesten toch muzikanten zijn die wel zin hadden in het andere eind van de wereld en voor wie een paar duiten, zoals mijn Chef Cultuur zei, altijd nog geld betekenden. Het wemelde in Berlijn van zulk soort mensen.

‘Te duur,’ zei hij. ‘Jaarbudget.’

Maar er woonde hier sinds kort een echt goede contrabassist. Heel gerenommeerd, prijzen en dergelijke. Politiek evenwel, nou ja, lastig. Hij was geëmigreerd, woonde hier zogezegd in ballingschap.

‘Vanwege de liefde?’ vroeg ik. Omdat het uiteindelijk toch meestal de liefde was die de mensen nog in beweging bracht. Liefde of vertwijfeling over een mislukt leven, niet zelden vielen die beide samen.

‘Nee, vanwege de moslims.’

‘Maar er zijn hier toch helemaal geen moslims.’

‘Precies,’ zei de Cultuur. ‘Duitsland is een islamitisch land geworden, beweert hij, kort voor de sharia. En toen heeft hij onmiddellijk zijn spullen gepakt. Een levensavond geheel zonder moslims.’

‘Alles best, maar geen nazi op een ambassadefeest,’ zei ik.

‘Hij is geen nazi, hij is contrabassist.’

‘Komt niets van in.’

De Cultuur knikte en streepte de naam op zijn lijst door.

‘Ja,’ zei hij, ‘dan wordt het moeilijk.’

‘Wilt u zeggen dat we hier alleen maar nazi’s in ballingschap hebben?’

‘Nou, de geschiedenis herhaalt zich.’

‘Nee, de geschiedenis kent parallellen. Alles komt terug, alles ietwat anders dan voorheen. Maar niets herhaalt zich.’

‘Zo u wilt.’

De Cultuur staaarde uit het raam. Tussen twee palmen deed iemand koorddansoefeningen en een hond plaste tegen het Goetheborstbeeld aan de overkant van de straat.

Hij zuchtte zachtjes.

‘Het is maar een kopie, weet u. Het origineel staat in Frankrijk. Ze hebben die kopie alleen neergezet op een plek waar van ’s morgens vroeg tot ’s avonds laat honden urineren. Het vergt wel enig optimisme om daar geen metafoor in te zien.’

‘Het is maar een borstbeeld,’ zei ik.

Treurig richtte hij zijn blik op het portret van de bondspresident dat achter mijn hoofd hing.

‘Gaat u naar de receptie vanavond?’ vroeg hij.

Ik knikte.

‘Er is altijd wel ergens een nationale feestdag toch?’

‘Dat is helaas juist.’

‘Heeft u daar wat omhanden? Iemand spreken misschien?’

‘Nee. Ik hang er rond en ben alleen maar Duitsland.’

“‘Je gaat als bloempot” zeg ik altijd. Ach, die verdomde bloempotavonden,’ zuchtte hij en met vermoede pas verliet hij mijn kantoor.

Ik keek naar de modderige zee daarbuiten, terwijl de computer opstartte. Het op elke post identieke schermbeeld verscheen. Waar ter wereld je ook zat, het schermbeeld bleef identiek. Dat beeld was mijn thuis, of er buiten de deur nu een paradijs lag of een bewaakte compound zoals in Irak.

3

's Middags was ik op het kantoor van de politiecommandant geweest; contact leggen en opbouwen van een netwerk, een punt op mijn lijstje dat ik nauwgezet afwerkte. Ter kennismaking had ik hem een zaklantaarn op zonne-energie met een opdruk van mijn vaderland overhandigd en ik had geprobeerd daarbij een stalen gezicht op te zetten. Het was onnozel, overbodig en bijna vernederend om de politiecommandant een zaklamp cadeau te doen. Maar we hadden weinig keus: een notitieboekje, een plastic vulpenhouder of de catalogus van de lopende Bauhaus-tentoonstelling. We hadden zo'n panische angst voor ook maar enige verdenking van omkoperij dat we uitsluitend wegwerppresentjes meebrachten. De commandant had geen spier vertrokken, had achter zich op zijn bureau gegrabbeld en mij een ingelijste welkomstoorkonde gegeven. Een stoïcijnse vent met maar één oorlel die er – zoals eigenlijk iedereen hier – op stond dat ik hem tutoyeerde. Héctor had me een mok matéthee aangeboden en beloofd dat wij nooit iets met elkaar van doen zouden krijgen. Die wilde tijden zijn allang voorbij, zei hij met zo'n trots als was het zijn eigen verdienste.

Nu keek ik naar het gedrukte vlaggetje, de woorden BIENVENIDO A URUGUAY en mijn met pen ingevulde naam: FRIEDERIKE ANDERMANN. Zo stond hij in mijn paspoorten, maar voor al mijn bekenden was ik Fred, altijd al geweest. Ook al was die naam in

mijn jonge jaren, toen ik nog in tuinbroek en op plastic gypjes rondliep, wellicht passender geweest dan nu. Met een over de knie vallende donkerblauwe rok, half openstaande blouse en een glas moezelwijn – een riesling hochgewächs die ik met pallets tegelijk voor recepties en gelegenheden toegestuurd kreeg – troonde ik in een fauteuil waarin mijn voorganger en waarschijnlijk ook diens voorganger al gezeten hadden. Een solide roomwitte bekleding, in mijn rug een stevig kussen. Mijn privévertrek in de ambassade leek op elke willekeurige suite in het Hilton. Of de ingelijste oorkonde daar iets aan verhelpen zou waagde ik te betwijfelen, maar toch was hij opbeurender dan de aquarel van het alpenglouien die ik bij deze gelegenheid had laten verwijderen.

Ik had weinig gevoel voor het private, het persoonlijke of voor wat doorgaans gezellig wordt genoemd. Waar ik vandaan kwam waren de mensen gelukkig als ze vier muren hadden waarop ze behang konden plakken. De collega's van de diplomatieke dienst hadden hun echtgenotes. Zij bekommerden zich om de residentie, om het personeel en de invitaties, om inrichting en stijl, om *charity* en cultuur. Ze waren verstandig, goedverzorgd en soms zelfs onderhoudend. Niet alleen een generatie van ambassadeurs ging momenteel met pensioen, ook een generatie van echtgenotes nam afscheid, zonder opvolgers te hebben.

Mannen van dit slag hoefde je niet te zoeken. Als ik een potentiële levensgezel had leren kennen, was deze stevast een pure ramp: een lief, aan alcohol verslaafd iets dat goed kookte en veel van planten wist, er graag op uit trok, soms piano speelde en langzaam het plezier verloor in alles wat hij deed. Ik wist niet hoe het kwam, maar in de schaduw van een vrouw leek iedere man te verpieteren.

Mijn bijna-echtgenoot had in dat opzicht een heel vooruitziende blik gehad: we gingen uit elkaar tijdens mijn eerste buitenlandse post. Hij kon geen map zijn, geen man met een attaché als partner, of zoals hij al aanvoelde, geen *man at the pool*. Jaren later maakten

we nog ruzie over wie eigenlijk wie had laten zitten. Aan het begin van onze rechtenstudie waren we verliefd geworden, we gingen nog voor ons afstuderen samenwonen en toen we ons een paar jaar later de eerste inbouwkeuken konden permitteren, kwamen we erachter dat we niet langer op één lijn zaten. Hij droomde van een advocatenkantoor en een thuis met voortuin, ik van de wereld. Hij wilde kinderen, ik gaf mezelf niet alleen de schuld van mijn twee miskramen maar dacht stilletjes dat het opzet was geweest. Ik ging mezelf zien als een slecht mens dat geen antwoord wist op het verlangen naar huwelijk en gezin. Op een leeftijd dat andere vrouwen moeder werden, kwam ik alleen te staan en toen was het allang te laat om nog een diplomaat aan de haak te slaan. Die hadden elkaar al in het diplomatenklasje leren kennen, gingen samen met hun twee kinderen op post, sleten heel wat jaren op het departement en als de opvoeding er eenmaal op zat, stortten zij zich elk volledig op de eigen onstuitbare carrière. Ze leefden gescheiden van elkaar in andere steden en andere landen en vertelden iedereen ongevraagd dat ze elkaars grootste steun en toeverlaat waren. Voor de oude dag kochten ze al bijtijds een huis in Zuid-Frankrijk of in de Uckermark. Daar zouden ze dan eindelijk samen kunnen koken, dat zou heerlijk worden, daar was ik zelfs zeker van. Je had liefde die zo rationeel was dat zij door niets verstoord kon worden.

Ik knoopte mijn blouse dicht, sloeg de riesling achterover en werd vertegenwoordiger in een ander ver land, slechts vier zeestraten verder naar het westen.

Van mijn secretaresse had ik de agenda voor de komende week gekregen: bezoek van een universiteit, bezoek van de Kamer van Koophandel, nog eens die verrekte cateraar, drie recepties, een interdisciplinaire, interculturele lyrische dansperformance in het Nationaal Theater gefinancierd door het Goethe-instituut, en een uitnodiging van het enige hier gevestigde Duitse bedrijf, dat leren bekleding voor autostoelen vervaardigde. Een fabrieksrondleiding langs naaiafdeling en stansmachines, vervolgens een gezamenlijke lunch en de onvermijdelijke gesprekken over uitbreidingsplannen, stimuleringsprogramma's en belastingvoordelen. 'Tenminste geen toespraak voor het personeel,' zei mijn Economie.

Hij had voor mij wat gegevens op een rij gezet en samen klikten we ons door de homepage. We zagen keurig opgeruimde hallen met aan de zolderingen lappen leer als beesten in een slachterij. Terwijl ik las dat hier *interieuroplossingen voor het mobiele bestaan* werden ontwikkeld en het bedrijf een betrouwbare partner was voor de *verlangens en eisen van onze tijd*, ging de telefoon.

Mijn secretaresse zei dat ze een moeder aan de lijn had. Voor een moeder aan de lijn gold altijd en overal maar één devies: geruststellen. Uiteraard zonder dit woord in de mond te nemen – bijvoorbeeld nooit zeggen dat ze echt gerust kon zijn, wat in wezen een leugen was, alleen de meest stompzinnige optimisten hadden

vandaag de dag nog een gerust gemoed. Het was een woord dat driekwart van alle mensen en honderd procent van alle moeders in woede deed ontsteken of in tranen liet uitbarsten. Zoals mijn secretaresse me vertelde, was dit al het geval.

Ik stuurde mijn Economie weg met zo'n lang geoefend, inmiddels overtuigend knikje dat geen tegenspraak duldde en niets anders wilde zeggen dan dat ik ervan uitging dat het wel goed kwam zo. Toen liet ik me doorverbinden, voorbereid op een schrille, huijerige stem die zou spreken in onsamenhangende zinnen. Tot mijn verrassing bleek dat een vergissing. Aan het andere eind van de lijn hoorde ik een vrouw die alles onder controle had. Ik pakte pen en papier. Als je te maken kreeg met mensen die bij het lagere personeel aan emoties appeleerden en zich op de directie-etage zakelijk opstelden, moest je oppassen. Uit de manier waarop ze haar naam noemde sprak duidelijk dat ze verwachtte dat ik die zou kennen. Maar wat ik ook deed, ik kon er domweg niet op komen. Het onthouden van zogenaamd bekende namen ging me steeds slechter af.

Zakelijk als een persvoorlichter meldde ze het verdwijnen van haar dochter die een reis van een maand over het continent maakte.

Ik wilde weten of ze hier vakantie hield.

De bekende naam zei dat haar dochter nooit vakantie hield, ze was reisjournalist.

'In wiens opdracht?' vroeg ik.

'Mijn dochter heeft geen opdracht nodig om te schrijven.'

Geen opdracht nodig hebben betekent vooral geen geld nodig hebben, dacht ik en ik vroeg of ze dan voor zichzelf werkte.

'Zeg dat wel ja!'

'Dus uw dochter heeft alles zelf geboekt, er is geen redactie en geen touroperator?'

'Mijn dochter heeft helemaal niets geboekt. Ze is op zoek.'

'Naar wat?'

'Zijn we niet allemaal op zoek?'

‘Wanneer hebt u voor het laatst iets van haar vernomen?’

‘Gistermiddag om veertien minuten over een,’ zei ze.

‘Hoe weet u dat zo precies?’

‘Omdat de tijd er altijd bij staat.’

‘Dat is vierentwintig uur geleden. Uw dochter neemt dus regelmatig contact met u op?’

‘Nee,’ zei de bekende naam. ‘Ze neemt nooit contact met mij op.’

‘Maar hoe hebt u dan wel iets van haar vernomen?’

‘Een moeder voelt het als haar kind iets overkomen is. Heeft u kinderen, mevrouw Andermann?’

‘Nee, helaas niet.’

Op dit punt zei ik altijd helaas. Tegenover moeders kon je je beter als een gemankeerde vrouw voordoen dan als een egoïstische carrièrejaagster, zelfs wanneer die beide niet opgingen.

De moeder zei dat Tamara al vierentwintig uur niets had gepost. Haar laatste foto had ze gemaakt in een Irish Pub vlak bij de haven.

‘Ik verwacht dat u iets doet, mevrouw Andermann.’

Met die woorden verdween ze van de lijn, alleen een bevel als afscheidsgroet.

Ik googelde haar naam en belde toen onmiddellijk de politiecommandant die beloofd had dat wij niets met elkaar van doen zouden krijgen.